

Slavnost Nanebevstoupení Páně C

*Hle, já vám pošlu toho, koho slíbil můj Otec.
Budete vyzbrojeni mocí z výsosti. (srov. Lk 24,49)*

První čtení

Skutky apoštolů 1, 1-11

Ve své dřívější knize jsem pojednal, milý Theofile, o všem, co Ježíš konal a čemu učil až do dne, kdy byl vzat (do nebe). Předtím dal svým vyvoleným apoštolům příkaz skrze Ducha svatého. Po svém utrpení jim poskytl mnoho důkazů, že žije: po čtyřicet dní se jim zjevoval a mluvil o Božím království. Když s nimi jedl, přikázal jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma, ale čekali na Otcovo zaslíbení: "Vždyť jste přece o tom ode mě slyšeli: Jan křtil vodou, ale vy budete pokřtěni Duchem svatým za několik málo dní." Tu se ho ptali ti, kteří s ním byli: "Obnovíš teď, Pane, v Izraeli království?" On jim však řekl: "To není vaše věc, abyste věděli čas a okolnosti, jak je Otec z vlastní moci ustanovil. Ale až na vás sestoupí Duch svatý, dostanete moc a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země." Když to pověděl, byl před jejich zraky vyzdvižen a oblak jim ho vzal z očí. Hleděli upřeně k nebi za ním, jak odchází, a najednou vedle nich stáli dva muži v bělostných šatech a řekli: "Lidé z Galileje, proč tak stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl vzat od vás do nebe, přijde zase právě tak, jak jste ho viděli, že odchází do nebe."

Druhé čtení

Efesanům 1, 17-23

(Bratři a sestry!) Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, ať vám udělí dar moudře věci chápat a jejich smysl odhalovat, (takže budete moci mít) o něm správné poznání. On ať osvítlí vaše srdce, abyste pochopili, jaká je naděje těch, které povolal, jaké poklady slávy (skrývá) křesťanům jeho dědictví a (jak se ukazuje) na nás, na věřících, jeho nesmírně velká moc působením jeho všemohoucnosti. Ta se už projevila, když Krista vzkřísil z mrtvých a posadil ho po své pravici v nebi: vysoko nad všechna knížata, mocnosti, síly, panstva – a jak jen se ještě jmenují všechny hodnosti a to nejen v tomto věku, ale i v budoucím. Ano, 'všechno podřídil pod jeho nohy'. A jeho dal jako svrchovanou hlavu církvi: ona je jeho tělem, plností toho, který naprosto všechno ovládá.

Ježíš řekl svým učedníkům: "Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých a v jeho jménu bude hlásáno pokání, aby všem národům, počínajíc od Jeruzaléma, byly odpuštěny hříchy. Vy jste toho svědky. Hle – já vám pošlu toho, koho slíbil můj Otec. Vy tedy zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti." Vyvedl je pak směrem k Betánii, zvedl ruce a požehnal jim. A zatímco jim žehnal, odloučil se od nich a vznášel se k nebi. Oni se mu poklonili a s velikou radostí se vrátili do Jeruzaléma. Byli stále v chrámě a velebili Boha.

K zamyšlení

Po dobu 50 dní slaví církve velikonoce, abychom tak byli schopni uchopit náš vlastní život. Doba velikonoce vrcholí dvěma svátky, svátkem Nanebevstoupení Páně a svátkem letnic – vzkříšený Kristus mizí před zraky svých učedníků, aby s nimi ihned navázal nový způsob spojení – spojení, které je tak silné a pevné, že naplňuje vše novým a nepoznatelným způsobem Boží přítomnosti.

Nanebevstoupení Páně je Ježíšova výzva učedníkům, který jim zanechal důvěrný způsob své přítomnosti tím, že ho učedníci ztratili z dohledu, přesto dostali odvahu spojit se s ním ještě jim neznámým způsobem. Jeho neviditelná přítomnost dosáhla takové hloubky, kterou by mu jeho pozemské tělo nikdy neumožnilo.

Ale Nanebevstoupení je především dnem smutku – dnem, ve kterém jsme museli nechat Ježíše odejít a zůstat sami. Je to ten smutek, který odráží rozloučení, zkušenost opuštění v našich životech. Ale pouze rozloučením se můžeme vydat novými cestami, nová skutečnost si může vytvořit svůj prostor, zažíváme dozrávání, růst, posilnění. Bez odchodu zůstaneme nezralí a závislí. Rozhodnout se pro rozloučení – když budeme mít odvahu prožít ho skutečně s veškerou bolestí – znamená vyrát a stát se dospělým. A Ježíš nám nejen nabízí tyto kroky dospělosti, on nám je svěřuje: "Budete o mě vydávat svědectví ... až na samé hranice světa", ujišťuje nás.

A jestli jsme schopni správně prožít rozloučení, když jsme schopni vzdát se očekávání naplnění našich tužeb vnějšími věcmi, okolnostmi nebo lidmi ... když jsme schopni dosáhnout skrze zkušenost naší vnitřní prázdnoty a nedostatku mír a odevzdanost, pak jsme prožili Nanebevstoupení Páně a letnice. Pak jsme otevření a svobodní, aby do nás vstoupil Boží duch a naplnil nás Božími dary.

Obtížná cesta pro nás lidi, kteří se tak snadno něčeho nevzdáváme, kteří máme vždy velký strach, že nám bude vzato to, v co věříme, že je nezbytné pro naše životy. Nanebevstoupení Páně nás zve, abychom se otevřeli – v dvojím slova smyslu: otevřeli se pro novou, neznámou cestu a současně abychom otevřeli náš vnitřní prostor, aby mohl být naplněn silou z nebes. Tím tato slavnost vlastně vyjadřuje smysl a cíl našeho života. Nanebevstoupení Páně chce nasměrovat náš pohled na cíl našeho života. Kdo je zde schopen svým způsobem žít z nebe, pro toho se mnohé věci stávají relativní. Úspěch, vlastnictví, zdraví nestojí na prvním místě. Životní cesta se pak stane klidnější, s menším strachem a větším vnitřním odstupem.

Nanebevstoupení Páně nám pomáhá na tuto cestu opravdového naplnění lidství. Nedotýkáme se již historického Ježíše, nýbrž vyvýšeného Krista. Pokud vedle nás žije člověk, jsme závislí na tom, co vidíme. Kristus ale musel odejít, abychom nezůstali závislí na historické postavě. Nyní se může v každém nebo v každé z nás stát postavou, nyní je neustále přítomen v našich srdcích. Jeho činy, jeho slova, jeho znamení nezůstanou omezeny pouze na malý okruh lidí v ohraničeném místě a čase. Tady a dnes se v nás projevuje přítomnost Kristova. Tady a dnes jsme zváni, abychom tuto šťastnou zkušenost uskutečnili a obdarovali jí i ostatní: "Jděte do celého světa a hlásejte evangelium celému stvoření!"

Slavnost Nanebevstoupení Páně C

*Hle, já vám pošlu toho, koho slíbil můj Otec.
Budete vyzbrojeni mocí z výsosti. (srov. Lk 24,49)*

První čtení

Skutky apoštolů 1, 1-11

Ve své dřívější knize jsem pojednal, milý Theofile, o všem, co Ježíš konal a čemu učil až do dne, kdy byl vzat (do nebe). Předtím dal svým vyvoleným apoštolům příkaz skrze Ducha svatého. Po svém utrpení jim poskytl mnoho důkazů, že žije: po čtyřicet dní se jim zjevoval a mluvil o Božím království. Když s nimi jedl, přikázal jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma, ale čekali na Otcovo zaslíbení: "Vždyť jste přece o tom ode mě slyšeli: Jan křtil vodou, ale vy budete pokřtěni Duchem svatým za několik málo dní." Tu se ho ptali ti, kteří s ním byli: "Obnovíš teď, Pane, v Izraeli království?" On jim však řekl: "To není vaše věc, abyste věděli čas a okolnosti, jak je Otec z vlastní moci ustanovil. Ale až na vás sestoupí Duch svatý, dostanete moc a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země." Když to pověděl, byl před jejich zraky vyzdvižen a oblak jim ho vzal z očí. Hleděli upřeně k nebi za ním, jak odchází, a najednou vedle nich stáli dva muži v bělostných šatech a řekli: "Lidé z Galileje, proč tak stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl vzat od vás do nebe, přijde zase právě tak, jak jste ho viděli, že odchází do nebe."

Druhé čtení

Židům 9,24-28; 10,19-23

Kristus nevešel do svatyně, zbudované (lidskýma) rukama, která je jenom napodobeninou té pravé, ale do samého nebe, aby se teď staral o naše záležitosti u Boha. A není (třeba), aby víckrát obětoval sám sebe, jako velekněz vchází do velesvatyně rok co rok s cizí krví, jinak by byl musel trpět už mnohokrát od stvoření světa. Ale zjevil se teď na konci věků jednou provždy, aby svou obětí odstranil hřích. A jako je lidem určeno, že musí jednou umřít, a pak (nastane) soud, podobně je tomu i u Krista: když byl jednou podán v oběť, aby na sebe vzal hříchy celého množství lidí, objeví se podruhé – ne už pro hříchy – ale aby (přinesl) spásu těm, kteří na něho čekají. Když máme, bratři a sestry, důvěru, že můžeme vejít do svatyně Ježíšovou krví, cestou novou a živou, kterou nám otevřel skrze oponu, to znamená skrze své tělo, a (když máme) tak vynikajícího kněze nad Božím domem, přistupujme s upřímným srdcem a s plnou vírou; naše srdce je očištěné od zlého svědomí a tělo omyté v čisté vodě. Držme se pevně naděje, kterou vyznáváme, protože věrný je ten, kdo nám ten slib dal!

Ježíš řekl svým učedníkům: "Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých a v jeho jménu bude hlásáno pokání, aby všem národům, počínajíc od Jeruzaléma, byly odpuštěny hříchy. Vy jste toho svědky. Hle – já vám pošlu toho, koho slíbil můj Otec. Vy tedy zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti." Vyvedl je pak směrem k Betánii, zvedl ruce a požehnal jim. A zatímco jim žehnal, odloučil se od nich a vznášel se k nebi. Oni se mu poklonili a s velikou radostí se vrátili do Jeruzaléma. Byli stále v chrámě a velebili Boha.

K zamyšlení

Po dobu 50 dní slaví církve velikonoce, abychom tak byli schopni uchopit náš vlastní život. Doba velikonoce vrcholí dvěma svátky, svátkem Nanebevstoupení Páně a svátkem letnic – vzkříšený Kristus mizí před zraky svých učedníků, aby s nimi ihned navázal nový způsob spojení – spojení, které je tak silné a pevné, že naplňuje vše novým a nepoznatelným způsobem Boží přítomnosti.

Nanebevstoupení Páně je Ježíšova výzva učedníkům, který jim zanechal důvěrný způsob své přítomnosti tím, že ho učedníci ztratili z dohledu, přesto dostali odvalu spojit se s ním ještě jim neznámým způsobem. Jeho neviditelná přítomnost dosáhla takové hloubky, kterou by mu jeho pozemské tělo nikdy neumožnilo.

Ale Nanebevstoupení je především dnem smutku – dnem, ve kterém jsme museli nechat Ježíše odejít a zůstat sami. Je to ten smutek, který odráží rozloučení, zkušenost opuštění v našich životech. Ale pouze rozloučením se můžeme vydat novými cestami, nová skutečnost si může vytvořit svůj prostor, zažíváme dozrávání, růst, posilnění. Bez odchodu zůstaneme nezralí a závislí. Rozhodnout se pro rozloučení – když budeme mít odvalu prožít ho skutečně s veškerou bolestí – znamená vyrát a stát se dospělým. A Ježíš nám nejen nabízí tyto kroky dospělosti, on nám je svěřuje: "Budete o mě vydávat svědectví ... až na samé hranice světa", ujišťuje nás.

A jestli jsme schopni správně prožít rozloučení, když jsme schopni vzdát se očekávání naplnění našich tužeb vnějšími věcmi, okolnostmi nebo lidmi ... když jsme schopni dosáhnout skrze zkušenost naší vnitřní prázdnoty a nedostatku mír a odevzdanost, pak jsme prožili Nanebevstoupení Páně a letnice. Pak jsme otevření a svobodní, aby do nás vstoupil Boží duch a naplnil nás Božími dary.

Obtížná cesta pro nás lidi, kteří se tak snadno něčeho nevzdáváme, kteří máme vždy velký strach, že nám bude vzato to, v co věříme, že je nezbytné pro naše životy. Nanebevstoupení Páně nás zve, abychom se otevřeli – v dvojím slova smyslu: otevřeli se pro novou, neznámou cestu a současně abychom otevřeli náš vnitřní prostor, aby mohl být naplněn silou z nebes. Tím tato slavnost vlastně vyjadřuje smysl a cíl našeho života. Nanebevstoupení Páně chce nasměrovat náš pohled na cíl našeho života. Kdo je zde schopen svým způsobem žít z nebe, pro toho se mnohé věci stávají relativní. Úspěch, vlastnictví, zdraví nestojí na prvním místě. Životní cesta se pak stane klidnější, s menším strachem a větším vnitřním odstupem.

Nanebevstoupení Páně nám pomáhá na tuto cestu opravdového naplnění lidství. Nedotýkáme se již historického Ježíše, nýbrž vyvýšeného Krista. Pokud vedle nás žije člověk, jsme závislí na tom, co vidíme. Kristus ale musel odejít, abychom nezůstali závislí na historické postavě. Nyní se může v každém nebo v každé z nás stát postavou, nyní je neustále přítomen v našich srdcích. Jeho činy, jeho slova, jeho znamení nezůstanou omezeny pouze na malý okruh lidí v ohraničeném místě a čase. Tady a dnes se v nás projevuje přítomnost Kristova. Tady a dnes jsme zváni, abychom tuto šťastnou zkušenost uskutečnili a obdarovali jí i ostatní: "Jděte do celého světa a hlásejte evangelium celému stvoření!"